

Sygn. akt XI W 4712/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 czerwca 2017 roku i 10 sierpnia 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **B. D.**

synowi K. i H.

urodzonemu (...) w B.

obwinionemu o to, że:

w dniu 12.05.2016 r. około godz. 16:30 w W. na drodze publicznej na ul. (...) na wysokości posesji (...) naruszył zasady przewidziane w art. 17 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki D., nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V., nr rej. (...) i jego uszkodzenia, czym nie zachowując szczególnej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

I. obwinionego B. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 916,50 (dziewięćset szesnaście i 50/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 4712/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2016 roku przed godziną 16.30 w W. na ulicy (...) kierował samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Wraz z nim podróżowała jego żona A. G..

W tym samym czasie na miejscu postojowym znajdującym się przy prawej krawędzi jezdni ulicy (...) - na wysokości numeru (...) znajdował się pojazd marki D. o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez obwinionego B. D..

Obwiniony, kierujący pojazdem D., włączał się do ruchu z miejsca postojowego w chwili, kiedy kierujący samochodem V. dojeżdżał do niego, wymuszając w ten sposób pierwszeństwo. Kierujący pojazdem D. wyjechał częściowo na jezdnię

przodem prowadzonego przez niego pojazdu, a następnie zatrzymał się. Kierujący samochodem V. użył sygnału dźwiękowego celem ostrzeżenia obwinionego i również się zatrzymał. Po krótkiej wymianie zdań między kierowcami, kierujący samochodem V. ruszył do przodu, celem kontynuowania jazdy ulicą (...). W czasie przejeżdżania samochodu V. na wysokości pojazdu obwinionego, B. D. ruszył, co spowodowało otarcie prawego boku samochodu V.. Obwiniony nie zachował podczas tego manewru szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu M. G..

Zachowaniem swoim obwiniony B. D. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. zeznania świadka M. G.: k. 33, 88,
2. zeznania świadka A. G.: k. 36, 88,
3. opinię biegłego: k. 95-117,
4. notatkę urzędową: k. 1-2,
5. szkic: k. 3,
6. protokół oględzin: k. 4, 22
7. oględziny nagrania z monitoringu na płycie CD: k. 88,
8. zdjęcia: k. 18,19.

Obwiniony B. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie złożył wyjaśnień (k. 25).

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stanowisko obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczność, że B. D. jest sprawcą przypisanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadków M. G., A. G. oraz opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych A. A..

Sam fakt zdarzenia drogowego z udziałem przedmiotowych pojazdów w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie nie jest sporny. Znajduje potwierdzenie w szczególności w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, tj. M. G., A. G., w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji interweniującego na miejscu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia oraz w nagraniu z monitoringu.

Z zeznań M. G. i A. G. wynika bez żadnych wątpliwości, że doszło do zderzenia włączającego się do ruchu pojazdu kierowanego przez obwinionego z ich samochodem. Zeznania tychże świadków są konsekwentne, jasne, pełne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują. Są wiarygodne także z uwagi na wnioski uzyskanej przez Sąd opinii biegłego.

Biegły sądowy do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. po analizie zebranego materiału dowodowego - w szczególności uszkodzeń znajdujących się na pojazdach - wskazał, że wersja przebiegu przedmiotowego zdarzenia deklarowana przez M. G. oraz A. G. jest bardzo prawdopodobna. Wskazał, że występuje korelacja geometryczna i fizyczna uszkodzenia w lewym narożu nakładki zderzaka przedniego samochodu D., polegającego na zarysowaniu powłoki lakierniczej, ze śladami zarysowania prawego boku samochodu V. na odcinku od części tylnej prawego przedniego błotnika do prawej bocznej części zderzaka tylnego. Powyższe odpowiada okolicznościom deklarowanym

przez świadków. Biegły wskazał nadto, że z ujawnionych uszkodzeń wynika, że to obwiniony wjechał swoim pojazdem w pojazd pokrzywdzonych, a nie odwrotnie. Nie zachował on szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonym.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego A. A.. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Sąd obdarzył wiarą pozostałe protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

Zgodnie z przepisem art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniony - włączając się do ruchu - był zobowiązany, zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi. B. D., nie zachowując należytej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi, pokrzywdzonych, w konsekwencji czego zderzył się z ich poruszającym się pojazdem.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu B. D., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mieć należy na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionego było stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie

na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa (k. 73), za inne wykroczenie drogowe został ukarany już po zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia (k. 76).

Mając na uwadze powyższe - Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki postępowania w kwocie 120 złotych, obejmujące: zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych), ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (20 złotych), których wysokość ustalono na podstawie – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, a nadto koszty opinii biegłego (796,50 zł – k. 93).